

Prisimename Nyderlandų lietuvių bendruomenės įkūrėją Mirgą Augustaitytę-van Spanje

Rasa SAGĖ

Nyderlandų lietuvių bendruomenės įkūrėja ir pirmininkė Mirga Augustaitytė-van Spanje keturiasdešimt septynerius savo gyvenimo metus buvo pasišventusi šios bendruomenės siela. Po karo ji pirmoji subūrė saujelę lietuvių. Nors jų nebuvo daug, tačiau visi vienas kitam buvo be galo svarbūs. Gorbačiovo laikais ir vėliau, Lietuvai kovojant už nepriklausomybę, Mirga dažnai kalbėjo per olandų televiziją, davė interviu, kuriuos spausdino olandų spauda. 2008 m. buvo apdovanota Tautinių mažumų ir išeivijos departamento prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės Garbės aukso ženklu „Už nuopelnus“.

Mirga Augustaitytė-van Spanje gimė Pagėgiuose, laisvoje Lietuvoje, 1929 m. gegužės 11 dieną. Tėvai mergaitei davė senovinį lietuvišką vardą „Mirga“ (lietuvių kilmės vardas, kurio reikšmė mirgėti, šviesti, žibėti). Visi, kurie prisimena Mirgą, sutaria, kad ji buvo neeilinė, žiburiuojanti ir visus linksmumu užkrečianti asmenybė.

Kai Mirgai sukako penkiolika metų, jos tėvas, Didžiojo Lietuvos kunigaikščio Gedimino ordino kavaliarius Andrius Augustaitis, su šeima (žmona ir dviem dukterimis) bėgdamas nuo Raudonosios armijos paliko Lietuvą. 1944 m. pabaigoje per Lenkiją šeima pasitraukė į Vakarų. Po kelerių metų Vokietijoje, Oldenburge, Mirga sutiko savo būsimą vyrą, karo stovyklos vertėją olandą Janą Willeimą van Spanje. Pora susituokė ir persikėlė gyventi į Nyderlandus, Roterdamą. Pirmą kartą į Lietuvą Mirga grįžo būdama šešiasdešimt dvejų, 1991 metais.

Mirgos vaikystė ir karo pradžia

Nuo trejų metų Mirga augo Rusnėje, Mažojoje Lietuvoje, kurią ji visą gyvenimą prisiminė šviesiausiomis spalvomis. Rusnėje buvo uostas, vyko prekyba, Nemunu plaukė laivai. Žiemą upė užšaldavo ir ledą laužydavo ledlaužiai. Vaikai, taip pat ir Mirga su dvejomis seserimis vyresne seserimi, žaisdavo šokinėdami nuo lyties ant lyties. Tėvai, žinoma, neleido tokių žaidimų, tačiau pavojinga avantiūra traukė visus vaikus. Kitoje upės pusėje buvo Prūsija. Vokiečiai dažnai lankydavosi Rusnėje, persikeldavo į Lietuvos pusę apsipirkti. Vokiečių kalbos Mirga su seserimis mokėsi papildomai, tėvai mokėdavo už pamokas, nes manė, kad gyvenant taip arti Prūsijos būtina mokėti šią kalbą. Vokiškai Mirga susikalbėdavo jau būdama ketverių metų. Mirgos sesuo Rūta sirgo astma, daktarus tėvai taip pat lankė Prūsijos pusėje, nes jie buvo arčiau nei Didžiojoje Lietuvoje.

Prasidėjus karui, Augustaičių šeimos požiūris į vokiečius skyrėsi nuo daugelio lietuvių šeimų požiūrio. Daugelis galvojo, kad po metus trukusio rusų režimo vakarietiško mentaliteto atėjimas reikš Lietuvos išvadavimą. Tačiau Lietuvos muitinės viršininku dirbusiam Mirgos tėvui teko geriau susipažinti su „išvaduotojais“ ir tikraisiais jų tikslais. Pasiturinti šeima Rusnėje turėjo viešbutį, kurį, kylant įtampai tarp autonomiją turinčio Mėmelando (Klaipėdos krašto) vokiečių ir centrinės Lietuvos valdžios Kaune, pardavė vokiečiui. Šis paskundė Mirgos tėvą už tai, kad „jis per daug lietuvis“. Vokiečiai, ultimatumu pareikalavę Klaipėdos krašto, muitinės viršininką suėmė ir įkalino. Žinią, kad jų kraštas per vieną akimirką tapo Vokietija, Mirga su seseria išgirdo būdamos mokykloje. Mažojoje Lietuvoje mokiniai vilkėjo raudoną uniformą, o Didžiojoje Lietuvoje – rudą. Mergaitės taip išsigando vokiečių, kad grįžo namo šunkeliais. Kuprinėse slėpė uniformines kepures, kad niekas jų nepamatytų ir nepažintų, jog mergaitės yra lietuviškos mokyklos mokinės. Mėmelandą perdavus Vokietijai, iš šio krašto į Didžiąją Lietuvą pabėgo apie 21 000 gyventojų, su jais pasitraukė ir Augustaičių šeima.

Vokietijai okupavus visą Lietuvą, daug žmonių buvo priverstinai įdarbinta vokiečių fabrikuose, apgyvendinta didelėse stovyklose. Daug gyventojų buvo išvežta darbams į Vokietiją. Moterys ir vyrai turėjo tapti lojalūs ir dirbti Vermachtui ir naciams. Tačiau Mirgos šeima, kaip ir daugelis lietuvių, rusų bijojo labiau. Užėjus rusams, nemažai žmonių dingdavo be žinios. Taip dingo geriausia Mirgos draugė Rita su šeima. Vokiečiai į lietuvius bent jau žiūrėjo kaip į vakariečius, o rusai – kaip į tautą, kurią jie privalo pavergti.

Pasitraukimas į Vakarus ir šeimos tragedija

1944 metų žiemą Augustaičių mergaites, taip ir neišmokusias rusų kalbos (visa klasė boikotavo rusų kalbos pamokas ir nieko nesimokė, nors ir turėjo už bausmę valandų valandas sėdėti po pamokų), pasiekė gandai, kad rusai sugrįžta. Frontas neišvengiamai artėjo. Šaudymas ir patrankų sproginimai jau buvo visai netoli, tik už trijų kilometrų nuo šeimos namų Šiauliuose, kai apimta panikos šeima antrą kartą susikrovė keletą svarbiausių daiktų. Į keturis lagaminus – tėčiui, dviem dukroms ir sau – Mirgos mama suskirstė vertingus daiktus. Mirgos lagamine ji sudėjo jos tėčio pašto ženklų kolekciją, lietuviškus likerio stikliukus, tėčio medalius ir Mirgos fotoalbumą. Aukso monetas ir papuošalus mama įsisiuvo į savo ir mergaičių korsetus – jie svėrė daugiau nei pusę jų pačių svorio. Stvėrę lagaminus, šeima paliko atidarytas savo namo duris ir pasitraukė į vakarus. Žinoma, tikėdamiesi sugrįžti. Juk paliko savo du mylimus šunis ir katę... Mirga daugiau niekada nebelaikė gyvūnų.

Jie turėjo tik adresą – Mirgos močiutės sesuo prieš karą buvo ištekėjusi už vokiečio ir su šeima gyveno Kylio mieste. Mirgos tėtis pasirūpino, kad visi šeimos nariai gerai įsimintų adresą Kylyje: „Jei pasimestumėme, susisieksime per Kylių.“ O pasimesti tokioje kelionėje labai paprasta. Štai kaip apie šeimos tragediją Mirga pasakojo žurnalui „Baltische Wjzer“:

„Mano tėtis ėjo šalia mūsų, tačiau kaip vaikai, mes laikėmės arčiau mamos. Jei tėčio kažkurią akimirką nesimatė, mes nepuldavome jo ieškoti, tiesiog ėjome toliau. Virš mūsų labai žemai skraidė lėktuvai, jie šaudė į kelią ir į žmones. Kai imdavo šaudyti, mes bėgdavome slėptis pakelės griovyje ar už medžių. Kas po tokio apšaudymo likdavo gyvas, stodavosi ir eidavo toliau. Tu tiesiog nesižvalgai. Stojiesi ir eini. Taip mano tėtis ir dingo. Staiga jo nebeliko. Galbūt jis liko ten, pakelėje, aš nežinau.“ Penkiolikmetė Mirga savo tėčio daugiau niekada nebematė. Laiškas į Kylių taip pat neatėjo.

Traukdamasi į vakarus šeima neteko ne tik tėčio, bet ir senelio. Mirgos močiutė, kurios sesuo gyveno Kylyje, taip pat buvo priversta palikti savo sodybą, žemes ir bėgti. Jie važiavo traukiniu, traukinys sustojo ir senelis išlipo ieškoti tualetu. Traukinys ėmė važiuoti jam dar negrįžus. Senelė daugiau jo niekada nebematė. Ji pati savo paskutinius gyvenimo metus praleido Kylyje, pas seserį.

Mama su dviem dukromis galiausiai atsidūrė prie Elbės upės, Rytų Vokietijos

pusėje. Jos miegojo miškuose ir stengėsi būti kuo mažiau pastebėtos. Bijojo visų – rusų, vokiečių, netgi amerikiečių. Matė amerikiečių tankus, ant kurių plevėsavo vėliava su baltu kryžiumi, tačiau nepasitikėjo savo akimis. Lygiai tokie patys buvo rusų tankai, tik su raudonu kryžiumi.

Vėliau viskas vyko tarsi įtempto siužeto filme: amerikiečiai jas užkalbino ir pranešė, kad ši Vokietijos dalis pagal susitarimą priklauso rusams. Amerikiečių armija ją jau paliko, persikėlė per Elbę į Vakarų Vokietiją. Visą kelią jos bėgo nuo rusų ir vis tiek galiausiai, po tokios sunkios kelionės, atbėgo pas rusus... Ką daryti?

Šeima pasiprašė pastogės pas geraširdį vokiečių ūkininką, apsimetė, kad pačios yra vokietės. Miestelyje kalbėjo tik vokiškai, manydamos, kad tokiu būdu išsigelbės. Netoliese, kitoje fermoje, gyveno latvė su dukra. Jos taip pat apsimetė vokietėmis, tačiau kažin kaip ta moteris suprato, kad Mirga su mama ir seseria yra lietuvės. Ji pasikvietė Mirgą ir vokiškai paklausė, ar galėtų pasikalbėti su jos mama.

Latvė papasakojo iš vieno latvio girdėjusi apie amerikiečių keltą, keliantį likusius amerikiečių karius per Elbę į Vakarų Vokietijos pusę. Mirgos mama su latve pėsčiomis nuėjo dvidešimt kilometrų iki tos vietos, kur stovėjo keltas, kad užsirašytų, jog ir jos nori keltis. Sužinojo, kad paskutinį kartą keltas kelsis pirmadienį. Sekmadienį, devintą valandą ryto, kiek įkabindamas atmynė tas pats latvis ant dviračio: „Paskutinį kartą keltas kelsis šiandien, pirmą valandą dienos!“ Mirgos mamai kubilas su vandeniu iškrito iš rankų. Paskutinė jų galimybė pabėgti nuo rusų buvo prarasta... Jos niekaip negalėjo suspėti.

Tuomet ji raudodama viską papasakojo vokiečių fermeriui, pas kurį jos buvo apsistojusios. Parodė pasus ir pasakė, kad jos ne vokietės, jos iš Lietuvos ir joms labai reikia persikelti per Elbę. Vokiečiai pasirodė esą geri žmonės. Vienas ūkininkas parūpino arklį, kitas pašaro, trečias vežimą. Gerų žmonių dėka jos ir latvių šeimos suspėjo: likus pusvalandžiui iki kelto išvykimo vežimas jas atvežė prie Elbės ir jos sulipo į keltą. Drebančiomis širdimis parodė amerikiečiams savo pasus: iki paskutinės sekundės nežinojo, ar amerikiečiai išduos jas rusams, ar perkels per Elbę. Šį kartą lietuviškas pasas tapo jų bilietu į laisvę. Jį parodžius amerikiečiai joms leido keltis kartu į Vakarų Vokietiją. Tame kelte Mirga pirmą kartą gyvenime pamatė juodaodžius – amerikiečių karius.

Amerikiečiai atvežė jas į Liuneburgą, didelę pabėgėlių stovyklą. Sąlygos buvo baisios, daugybė žmonių miegojo mediniuose barakuose ant plikų gultų be jokio čiužinio. Vėliau jas perkėlė į kitą DP (angl. *displaced persons*) stovyklą. Ten jos buvo apgyvendintos su latviais ir estais. Pagaliau jautėsi saugios ir laisvos. Jei vokiečiai norėjo jas tardyti, turėjo gauti britų leidimą. Stovyklą juosė spygliuota tvora, tačiau parodžiusios savo korteles jos galėjo laisvai išeiti ir ateiti. Nors ir jautėsi saugios, tačiau ramu nebuvo. Kitoje upės pusėje jos nuolat matė rusų armiją. Jei maudydavosi upėje, plaukdavo tik iki pusės, kad, neduok Dieve, vėl nepakliūtų į rusų valdomą teritoriją.

Naujas gyvenimas Nyderlanduose ir lietuvių paieškos

Mokėdama vokiečių ir anglų kalbas, stovykloje Mirga pradėjo dirbti vertėja Jungtinių Tautų pagalbos ir reabilitacijos administracijoje (UNRRA, *United Nations Relief and Rehabilitation Administration* - 1943 m. įsteigta tarptautinė organizacija, kurios tikslas buvo teikti pagalbą šalims, nukentėjusioms nuo nacių ir jų sąjungininkų). Vertėjavo anglams ir amerikiečiams, tačiau troško kuo greičiau iš šios stovyklos keltis į Vakarų gilumą. O tai pavyko padaryti sutikus savo būsimą vyrą, taip pat vertėją olandą Janą Willemą van Spanje. Mirgos mama su seserimi išvažiavo į Jungtinę Karalystę, o Mirga su dukra Ruta - pas jau anksčiau išvykusį vyrą, į Nyderlandus.

Keletą metų pagyvenusi su vyru Nyderlanduose, Mirga, trijų vaikų mama (vėliau susilaukė ir sūnaus, dar buvo vyro dukra iš jo pirmosios santuokos), pati būdama vos dvidešimt dvejų, ėmė ieškoti lietuvių. Palyginti su kitomis šalimis, po karo Nyderlanduose buvo labai mažai lietuvių. Iš Vokietijos žmonės traukė į Ameriką, Australiją. Šios šalys kvietė imigrantus, nes joms reikėjo darbo jėgos. Nyderlandai nekvietė imigrantų. Patys turėjo pakankamai žmonių išsikuopti po karo.

Mirga rado tik Arlette'ę Schellenbach, puikiai lietuviškai kalbančią moterį, gimusią Kaune prancūzo ir belgės šeimoje. Jos palaikė ryšį, tačiau dėl atstumo, skiriančio Roterdamą ir Amsterdamą, susitikdavo nedažnai. Kitų lietuvių Mirga nesutiko.

Tuos kelis Nyderlanduose esančius lietuvius surasti buvo tas pats, kaip surasti adatą šieno kupetoje. Laikai buvo neramūs, daug žmonių turėjo pikto kėslų. Nuėjusi į policiją paklausti lietuvių adresų, Mirga nieko nepešė. Tuomet jauna, užsispyrusi moteris sugalvojo, kad ji gali duoti skelbimą į žurnalą. Jei žmonės patys atsilieps, tuomet ji nepažeis jokių privatumo taisyklių.

Tuo metu buvo daug išsibarsčiusių šeimų, jų nariai ieškojo vienas kito. Žurnalai „Libelle“ ir „Margriet“ skelbimus apie ieškomus artimuosius spausdindavo nemokamai. Mirga padavė skelbimą į „Margriet“. Ji gavo keletą olandų atsakymų, kad jų kaimynystėje gyvena lietuviai. Tokiu būdu susirinko šešios lietuviškos moterys, ištekėjusios už olandų. Su šeimomis pirmąją bendruomenę sudarė trylika žmonių. „Su trylika narių tu nieko negali daugiau nuveikti, tik organizuoti „šeimos susitikimus“, – sakė Mirga „Baltische Wijzer“.

Nyderlanduose visi lietuviai gyveno labai toli vienas nuo kito, todėl susitikti nebuvo taip paprasta. Susitikdavo kartą ar du per metus. Tai buvo malonus laikas kartu, pokalbiai apie Lietuvą, maisto gamybą. Susitikimai trukdavo visą dieną. Vieni turėdavo laišku iš Lietuvos, kiti nepalaikė jokių ryšių, tačiau visi galėdavo pajusti dalelę savo gimtosios šalies. Mirga neturėjo jokio ryšio su Lietuva, todėl jai šie susitikimai atstojo tikros giminės susitikimus. Naujienas sužinodavo iš kitiems lietuviams atsiųstų laišku. Susitikdavo dažniausiai pas vieną ar kitą namuose, kur buvo daugiau vietos. Dažnai susitikdavo pas Arlett'ę, vėliau pas Mirgos dukrą Rutą. Jau tada lietuviai susitikdavo olandiška maniera – visi, kas ateidavo, patys susimokėdavo už vaišes, prisidėdavo, kuo reikėjo – atsinešdavo skėčius nuo saulės, maisto, sulankstomas kėdes, gėrimus, indus. O po maisto ir gėrimų prasidėdavo nostalgiškoji dalis – lietuviškos dainos. Vėliau kaimynai pasakodavo, kad jie tiesiog išeidavo į savo kiemą ir klausydavosi. Iš jų pusės nesigirdėjo jokio krebždesio, olandai klausėsi lietuviškų dainų visiškai nuščiuvę. Dainos buvo neatsiejama lietuviškosios dalis. Kartais jos sugraudindavo iki ašarų, tačiau visi dainuodavo toliau. Mirga pasakojo, kad jie dainavo liaudies dainas, kurių vėliau jau niekur nebesigirdėjo. Kartą ji nusipirko liaudies dainų knygutę, kad sužinotų, kokias dainas ji moka, kokių ne.

Oficialesnė bendruomenė ėmė formotis tik po maždaug trisdešimties metų, devintajame dešimtmetyje. Tik tuomet bendruomenė buvo įkurta oficialiai, pavadinta Lietuvių asociacija. Į susitikimus jau ateidavo apie keturiasdešimt žmonių. Kaip ir anksčiau, prisijungdavo šeimos, vaikai, visi ateidavo kartu. Be kitų lietuvių, nuo pat pradžių aktyvūs nariai buvo Arlette'ė Schellenbach ir žurnalistas Isaacas Kaplanas, kurį Mirga vadino „tikru lietuviu širdyje ir inkstuose“. Jis daug kartų sėdėjo rusų kalėjimuose, buvo ištremtas į Sibirą. Jo sūnus Felixas uvo Lietuvos teniso čempionas. Lietuviai jam buvo viskas. Jis visa širdimi įsitraukė į lietuvių bendruomenės kūrimą. Parašė knygą apie savo patirtis kalėjimuose, mintis apie laisvę. Knygutė išversta į olandų kalbą.

Lietuvos nepriklausomybė ir Nyderlandų lietuvių bendruomenės raida

Lietuvai atgavus nepriklausomybę, lietuviai atvykdavo į Nyderlandus tikėdamiesi surasti tautiečius, kurie galėtų juos priimti ir jais pasirūpinti. Seniau gyvenantieji lietuviai suteikdavo garantijas, kad padengs atvykusiųjų išlaidas, nes vyriausybė nenorėjo turėti tokių išlaidų. Atvykdavo be nieko, be pinigų, beveik be drabužių, medikamentų. Viską jiems surinkdavo seniau gyvenantys lietuviai. Nuomodavo sunkvežimius, prikraudavo drabužių, medikamentų, maisto ir siūsdavo į Lietuvą. Senoji Nyderlandų lietuvių bendruomenė pirmaisiais nepriklausomybės metais turėjo įdėti nemažai darbo, kad pagelbėtų Lietuvai ir lietuviams.

Mirgos ir jos šeimos namai dažnai būdavo pilni lietuvių. Nuolat tekdavo priimti lietuvius, likdavusius tik vienai nakčiai. Pavyzdžiui, žmones, kurie nusipirkdavo automobilius, o paskui išvykdavo atgal. Kartais juos sustabdydavo pasieniečiai, nes lietuviai neturėdavo pinigų sumokėti pasienyje reikalaujamiems mokesčiams. Tuomet Mirga leisdavo tą sumą nurašyti nuo jos sąskaitos. Kartais žmonės grąžindavo skolą, bet ne visi. Taip pat Mirga organizuodavo lietuviškas šventes, pavyzdžiui, vasario 16-osios šventę. 1998 m. lietuvių bendruomenės pirmininkės pareigas Mirga perdavė aktyviai bendruomenės narei Astai Balčiūnaitei-Helsper. Tuomet Lietuvių asociacija įgavo bendruomenės statusą. Mirga iki pat mirties buvo Nyderlandų lietuvių bendruomenės Garbės pirmininkė.

Mirga su šeima. Nuotrauka iš šeimos albumo

Mirgos optimizmas ir meilė žmonėms išliko iki pat gyvenimo pabaigos

Mirga buvo labai protinga, gabi, išsilavinusi moteris. Optimistė, ekstravertė, mėgstanti bendrauti, mylinti žmones. Nejučia visus aplinkinius užkrėsdavo jos maloni šypsena ir mokėjimas pasijuokti iš visų negandų. Su ja bendrą kalbą lengvai galėjo rasi bet kokio amžiaus ir tikėjimo žmogus. Užėjusį liūdėsį Mirga gindavo bendraudama su žmonėmis: „Pirmosiomis akimirkomis išeikite į miesto centrą pasivaikščioti. Jeigu oras geras, įsitaisykite jūsų mėgstamos kavinukės lauko terasoje, mėgaukitės puodeliu kavos ir stebėkite žmones. Neabejokite – tai paprasta, bet efektinga.“

Nyderlanduose Mirga labai greitai išmoko olandų kalbą. Jos dukra Ruta sakė: „Laimei, mes visi esame gabūs kalboms. Mama ilgainiui tapo vaikščiojančia enciklopedija. Sprendė kryžiažodžius, vėliau ir mus išmokė.“ Mėgo kolekcionuoti – jos namuose, į kuriuos ji atsikėlė po vyro mirties (Mirgos vyras mirė 1982 m.), Defto mieste visą spintą stiklinėmis durimis užėmė lėlyčių iš viso pasaulio kolekcija – iš Lietuvos, Nyderlandų, Anglijos, Ispanijos, Rusijos, Norvegijos,

Belgijos, Japonijos, Kinijos, Italijos ir kitur. Kolekciją puošė ir ypatingos rankų darbo lėlės, kurias padarė Mirgos mama. Rinko ir monetas, ir medines skulptūreles. Langą puošė lietuviškas Vytis, palangę – Rūpintojėlis ir Palangos Juzė.

Mėgo gaminti lietuviškus patiekalus. Nerasdama reikiamų produktų, Mirga pati juos pasigamindavo: suraugindavo olandišką grietinėlę ir valgydavo ją kartu su silke ir svogūnais. Mėgo kepti bulvinius blynus, labai patiko lietuviška duona.

Trijų vaikų mama, šešių anūkų močiutė ir trijų proanūkių promočiutė iki pat 2014 m., kai labai pablogėjo jos regėjimas, tryško energija: nepaisant visų šeimos pareigų, labdaringai darbavosi Delfto ligoninėje, lankė vienišus senolius, mielai užsukdavo į Delfto senelių namus palošti kortomis. Visą gyvenimą vertėjavo – juk laisvai kalbėjo keturiomis kalbomis. Skaitė knygas, rašė laiškus ir sprendė sunkiausius kryžiažodžius. Daug keliavo po visą pasaulį. Gavusi pakvietimą iš vienos Roterdamo kirpyklos, Mirga nedvejodama tapo kirpėjos modeliu. Ji labai mylėjo šį miestą, jūrą ir laivus, kurie jai priminė gimtąją Rusnę.

Paskutinį kartą Lietuvoje Mirga su vaikais lankėsi 2007 m. Paskutinius pusantrų gyvenimo metų praleido hospise. Mirga Augustaitytė-van Spanje mirė būdama devyniasdešimt vienerių. Šios iškilios asmenybės kapavietės nėra: po gražaus atsisveikinimo plevėsuojant trispalvei ir giedant Lietuvos nacionalinę himną – dėl meilės ir ilgesio jūrai, primenančiai gyvenimo metus Rusnėje – ji pageidavo amžiams dingti jūros bangose.

Straipsnis parašytas remiantis „Baltische Wijzer“ žurnale spausdintu interviu, Johno de Jonge, Rutos van Spanje liudijimais, Lietuvos ambasados Nyderlanduose informacija ir kaunodiena.lt straipsniu.

Projektas „Pasaulio Lietuva.“

Jei norėtumėte publikuoti straipsnį prašome nekeisti straipsnio pavadinimo, nurodyti informacijos šaltinį, autorių ir projekto pavadinimą.

www.pasauliolietuvis.lt

SPAUDOS,
RADIJO IR
TELEVIZIJOS
RĖMIMO
FONDAS

